

- 2) Czy wspólnotowy przewoźnik lotniczy może wywodzić prawa z umowy o transporcie lotniczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z drugiej strony wobec innych państw członkowskich aniżeli państwo członkowskie, w którym przewoźnik ten ma swoje główne miejsce działalności?
- 3) Czy art. 5 rozporządzenia (WE) nr 847/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie negocjacji i wykonania umów dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi (Dz.U. L 195; sprostowanie Dz.U. 2007, L 204) stoi na przeszkodzie temu, że przy badaniu, czy spełnione jest kryterium przedsiębiorczości w rozumieniu art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, tak jak zostało ono sprecyzowane w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, wymagane jest między innymi, by część floty – składająca się z co najmniej dwóch samolotów – wspólnotowego przewoźnika lotniczego mającego główne miejsce działalności w państwie członkowskim A stacjonowała w państwie członkowskim B?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 21 września 2015 r. – R/S i T**

(Sprawa C-492/15)

(2015/C 398/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca i przeciwnik wniosku: R

Przeciwnik wniosku i wnioskodawca: S i T

Pytania prejudycjalne

Czy art 35 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej (rozporządzenie Bruksela II bis) stoi na przeszkodzie zawieszeniu postępowania o nieuznanie orzeczenia na podstawie art 21 ust. 3 wzgl. o stwierdzenie klauzuli wykonalności na podstawie art 28 i nast. przez sąd państwa, w którym złożono środek zaskarżenia, jeśli w państwie członkowskim wykonania wystąpiono z wnioskiem o zmianę podlegającego wykonaniu orzeczenia dotyczącego opieki wydanego w państwie członkowskim pochodzenia a państwo członkowskie wykonania posiada jurysdykcje międzynarodową w zakresie tego wniosku o zmianę?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, Dz.U. L 338, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 lipca 2015 r. w sprawie T-436/10 Hit
Groep/Komisja, wniesione w dniu 25 września 2015 r. przez HIT Groep BV**

(Sprawa C-514/15 P)

(2015/C 398/24)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: HIT Groep BV (przedstawiciele: G. van der Wal i L. Parret, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie zarzutów wnoszącej odwołanie, uchylenie zaskarżonego wyroku, uwzględnienie (następcze) jej skargi na sporną decyzję⁽¹⁾ i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie dotyczącym wnoszącej odwołanie, a w szczególności art. 1 pkt 9 lit. b, art. 2 pkt 9 i art. 4 pkt 22, pomocniczo stwierdzenie nieważności grzywny nałożonej na nią na mocy art. 2 pkt 9 spornej decyzji lub jej zmniejszenie w wysokości uznanej przez Trybunał za odpowiednią, a przynajmniej uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpatrzenia przy uwzględnieniu wyroku podlegającego wydaniu przez Trybunał;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym, włącznie z kosztami zastępstwa procesowego.

Zarzuty i główne argumenty

- a) W pkt 174-188 i 224 zaskarżonego wyroku Sąd przedstawił bezprawne, błędne, niepełne, względnie niezrozumiałe uzasadnienie, naruszył art. 296 ust. 2 TFUE, art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽²⁾ (zwanej dalej: „kartą”), art. 23 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia nr 1/2003, art. 7 ust. 1 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej: EKPC), art. 49 karty i ogólne zasady prawa, w szczególności zasadę proporcjonalności i orzekł w zaskarżonym wyroku, że przy stosowaniu obowiązującego dla wnoszącej odwołanie państwa w odniesieniu do grzywny na podstawie art. 23 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽³⁾ Komisja miała prawo przyjąć jako podstawę obrotu wnoszącej odwołanie w roku (obrotowym) 2003 nie naruszając przy tym zasady proporcjonalności; w związku z czym Sąd oddalił skargę wnoszącej (niniejsze) odwołanie i obciążył ją kosztami postępowania.

- b) Sąd bezprawnie, błędnie i naruszając art. 296 ust. 2 TFUE, art. 41 ust. 2 lit. c) i art. 49 ust. 3 karty oraz ogólne zasady prawa, w szczególności zasadę proporcjonalności zaniechał dokonania oceny proporcjonalności grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie przez Komisję. W tym zakresie (przynajmniej) wyrok Sądu nie został uzasadniony lub został uzasadniony w sposób niewystarczający (niezrozumiały). W związku z tym Sąd oddalił skargę wnoszącej (niniejsze) odwołanie i obciążył ją kosztami postępowania.

Wbrew orzeczeniu Sądu odstępstwo od art. 23 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia nr 1/2003 (w niniejszej sprawie) jest niedopuszczalne i błędne. Tego rodzaju odstępstwo – w przypadku którego zamiast poprzedniego roku obrotowego (2009) zastosowanie ma w ramach owego przepisu rok obrotowy 2003 – stoi w sprzeczności z tym przepisem i z jego celem. Artykuł 23 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia nr 1/2003 ma zapobiegać nałożeniu grzywny w wysokości przekraczającej zdolność płatniczą przedsiębiorstwa w chwili, w której przypisuje się mu odpowiedzialność za naruszenie, i w której Komisja nakłada na nie sankcję finansową. Przepis ten stanowi gwarancję zasady proporcjonalności, która nie jest zapewniona, jeżeli odstępuje się od jego brzmienia.

Odstępstwo od tego przepisu (jego brzmienia) narusza (w niniejszej sprawie) również art. 7 ust. 1 EKPC, art. 49 Karty i zasadę proporcjonalności (zasadę praworządności i zasadę pewności prawa).

Wyroki Trybunału, w których dopuszczone zostało odstępstwo od wyraźnego brzmienia art. 23 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia nr 1/2003 (wyroki z dnia 7 czerwca 2007 r., *Britannia Alloys & Chemicals/Komisja*, C-76/06 P, EU: C:2007:326 oraz z dnia 14 maja 2014 r., *1.garantovaná/Komisja*, C-90/13 P, EU:C:2014:326) zostały wydane (długo) po wystąpieniu okoliczności faktycznych stanowiących podstawę nałożenia grzywny na wnoszącą odwołanie. Zastosowanie tego orzecznictwa z mocą wsteczną narusza zatem art. 7 ust. 1 EKPC i art. 49 Karty.

Gdyby odstępstwo od art. 23 ust. 2 zdanie 2 rozporządzenia nr 1/2003 miało być w wyjątkowych przypadkach prawnie dopuszczalne, wymagałoby to dokładnego uzasadnienia. W zaskarżonym wyroku brak jest jednak takiego uzasadnienia, względnie jest ono niewystarczające, co jest niezgodne z art. 7 ust. 1 EKPC i art. 41 ust. 2 lit. c Karty.

Zagwarantowanie zasady proporcjonalności wymaga, aby sąd unijny (w każdym przypadku), gdy odstąpiono od art. 23 ust. 2 zdanie 2 rozporządzenia nr 1/2003, zbadał (następnie), czy grzywna odpowiada celowi tego przepisu i zasadzie proporcjonalności, czego nie dokonał Sąd w zaskarżonym wyroku (ani Komisja w spornej decyzji), a w każdym razie nie uzasadnił tego lub uzasadnił w niewystarczający sposób.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotycząca postępowania na mocy art. 101 [TFUE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38344 – Stal sprężająca), zmieniona decyzją Komisji C(2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C(2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 15 lipca 2015 r. w sprawie T-465/12 AGC Glass Europe i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 25 września 2015 r. przez AGC Glass Europe, AGC Automotive Europe, AGC France, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd, AGC Glass Germany GmbH

(Sprawa C-517/15 P)

(2015/C 398/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: AGC Glass Europe, AGC Automotive Europe, AGC France, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd, AGC Glass Germany GmbH (przedstawiciele: adwokaci L. Garzaniti, A. Burckett St Laurent i F. Hoseinian)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. w sprawie T-465/12 AGC Glass Europe SA i in./Komisja Europejska;